

“AGNOSKI LA KURDAN IDENTECON ESTUS LA PLEJ GRAVA HELPO.”

Sozar Derik. Membro de la Milita Konsilantaro de la PPT-IPT⁽¹⁾.

Nuntempe la kurdaj milicoj defendas la ĉirkaŭaĵon de Minbiĝo⁽²⁾. Sozar Derik estas la regiona respondeculo. Ŝi rimarkigas, ke pli ol aplaŭdon pro ĝia rezistado, Roĵavo bezonas veran helpon.

La bataloj ĉirkaŭ Mosulo (Irako), Aleppo (Sirio) kaj Rakaho⁽³⁾ (Sirio) estas nun la kruda spegulaĵo de la milita situacio en Mezoriento kaj ili klare montras, ke la Islama Ŝtato perdis la iniciaton en tiu zono. El la unua frontlinio de Roĵavo, Sozar Derik respondis al intervjuo de Berria meze de novembro(*). Ŝi membras en la Milita Konsilantaro de la PPT-IPT. Nuntempe, la kurdaj milicoj pretiĝadas por defendi Minbiĝon.

Ĉu ci resumus al ni, kia estas la milita situacio en la regiono?

Ni vivas kruelan militon kaj ekzemplomonte estas rezistantaj, de Rabiao⁽⁴⁾ ĝis la Ŝengala Montaro⁽⁵⁾. Ni komencis la “Operacon Martiro Rubar Qamishlo” por malfermi koridoron ĝis Girespio⁽⁶⁾ kaj tiel kunigi la kantonojn de Ĝiziro⁽⁷⁾ kaj Kobano. Ni povas aserti, ke ni atingis gravajn venkojn, kaj la civitanaro volonte kaj aŭdace nin subtenadas. La PPT-IPT estis la avangardo en tiuj avancoj. Ni batalas koalicie en la SDF⁽⁸⁾, kaj ni akiris grandajn venkojn en la nordo de Sirio. Ĝis nun la IŜ ne havis iun ajn eblecon venki en iu el la frontoj ĉe kiuj ni agadis; male, ni ĝin atakas, kie ajn ni ĝin trovas.

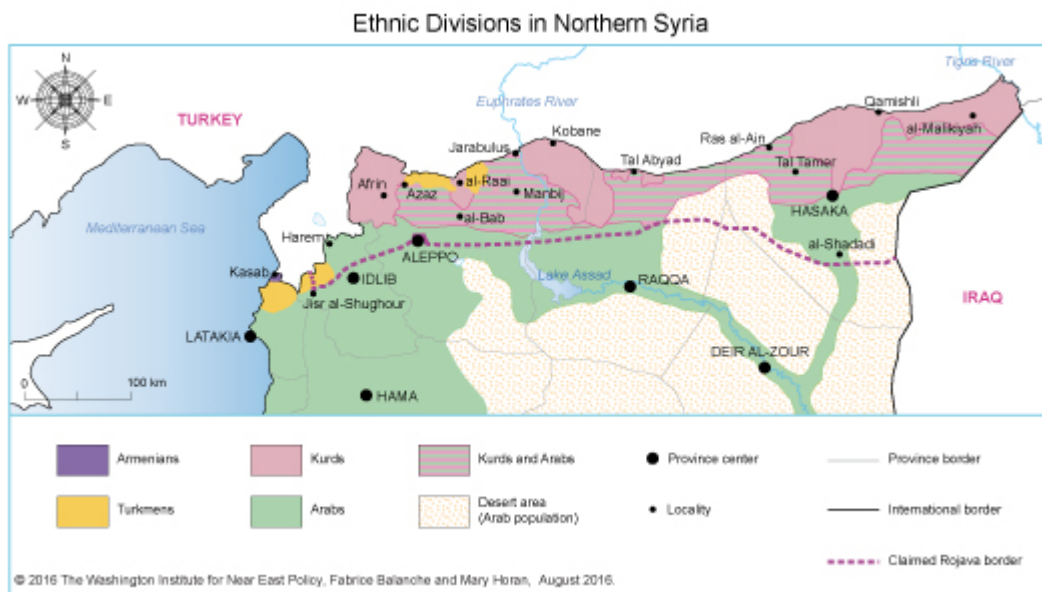
Ci estas la milita respondeculo en la regiono de Minbiĝo.

Ĝuste. Minbiĝo estis urbo konkerita de la IŜ kaj ni atakis dum kelkaj semajnoj por ĝin liberigi. Estis tagoj de krudaj bataloj. La Islama Ŝtato batalis ĝis la fino. Ĝis la lasta homo kaj la lasta kuglo, kaj ĝi uzis siajn plej bonajn trupunuojn kaj armilojn. Fine ni ĝin venkis. Tamen la ĉiutaga vivo ne normaliĝis kaj ĝi ankoraŭ estas riska. Ŝajna kaj fragila estas la trankvileco, sed ni povas diri, ke niaj taĉmentoj pretas alfronti iun ajn neantaŭviditaĵon. Sed ĝenerale, ni kontrolas diversajn zonojn de la siria teritorio.

Ĉu tro multaj interesoj interkruciĝas en la konflikto?

Sen la intenco aroganti mi povas diri, ke ni estas la nura forto, kiu de la komenco batalis kontraŭ IŜ, kaj ne nur en Sirio. Nun, oni povas diri, ke la tuta mondo estas implikita en tiu ĉi milito. Kelkaj agas laŭ siaj interesoj, kelkaj kunlaboras, kaj estas kelkaj, kiuj malamikas inter si. Multaj volas ion gajni en tiu ĉi tohuvabohuo kaj ne volas, ke iu ajn nacio atingu siajn fundamentajn rajtojn kaj

liberecon. Kiam mi parolas pri “nacio” mi referencas al kurdoj, araboj, armenoj kaj turkmenoj.

Ci diris, ke vi aliance batalas kune kun arabaj fortoj. Kiuj estas via politiko kaj la bazoj de via alianco?

Tiu ĉi ne estas nur milita konflikto, ĝi estas ankaŭ politika milito. Kelkaj fortoj senĉese klopodas forkaŝi niajn progresojn. Kurdoj kaj araboj kune bataladas en la nordo de Sirio kontraŭ IŜ kaj la Fronto de la Venko(9), tamen iuj najbaraj ŝtatoj ilin malamikas kaj ne rigardas kompleze niajn atingojn kaj venkojn. Ni ne volas iun ajn konflikton, nek kun la najbaraj ŝtatoj nek kun la popoloj kiuj vivas en tiuj ŝtatoj, tio estas: turkoj kaj araboj. Ni volas havi bonajn rilatojn kun niaj najbaroj, ni volas vivi pace kun ili. Ne estas nia intenco okupacii la teritoriojn de aliaj. La Islama Ŝtato estas nia malamiko. Kontraŭ ĝi ni batalas kaj ni daŭre batalos ĝis forviŝi ĝin kaj ĝian minacon. Ni kredas je la kunvivado inter popoloj kaj ties libereco kaj laŭ tiuj principoj ni batalas. Ni kredas, ke per la komuna batalado plifirmiĝas la frateco inter la komunumoj kaj nacioj, kiuj vivas en tiu ĉi tero.

Laŭ tio, kion publikigis kelkaj komunikiloj, vi ricevas helpon de Usono kaj Francio. Ĉu ci dirus ion pri tio?

Ĝuste, dum la lasta jaro ni laboris kune kun la fortoj de la koalicio en nia lukto kontraŭ la IŜ. Ili precipe respondas pri la aeratakoj kaj, se ili tion petas, ni ankaŭ laboras kune surtere. Ni ĉiam diris, ke ni kunlaboras kun ĉiuj fortoj, kiuj agas kontraŭ IŜ. Klare estas, ke nia agadkampoj estas surterene batali. En tiu ĉi kazo plej gravas la rilatoj kun la popolo, kaj ni bone konas kaj la terenon kaj la vivmanieron de la loĝantaro. La koalicio estas fortika kaj bone konas la elare farendan taskon. Jen kion mi povas diri pri tio ĉi.

Ĉu oni povas diri, ke la IŜ suferis militan katastrofon kaj ke ĝi perdis la iniciaton?

Sendube oni povas diri, ke la fortoj, kiujn ni havas en Sirio, donis al ĝi la plej severajn batojn. Kune kun la arabaj taĉmentoj de la SDF ni venkis en la jenaj bataloj: Deraĥ Hemko(10), Tilhemiso(11), Tilbirako(12), Ŝedado(13), Girespio, Suluko(14), Bozano(15) kaj fine Manbiĝo. Ni memoru, ke de 2013-a ĝis 2014-a oni asertis, ke ni ne povos batali kontraŭ ĝi nek ĝin venki. Tiam ni ne havis tiel modernan armilaron kiel ili, ankaŭ nenies helpon.

Roĵavo bone montras, ke licas impulsi alian kunvivadon inter komunumoj. Kion vi lernis el viaj politika kaj milita spertoj?

Du aferoj klare videblas pere de nia rezistado. Unue, niaj fortoj estis la solaj kiuj vere batalis kontraŭ IŜ, ĝis tiun ĉi elpeli longe for de nia teritorio. Por la IŜ temis pri amara malvenko, sed, por la homoj kiuj scias batali decideme kaj kunlabore temis pri gravega venko. Pasinteco, pro la politiko de la damaska reĝimo, estis multaj problemoj inter la loĝantoj de tiu ĉi teritorio, sed, envere, niaj nacioj kunvivis dum jarcentoj. Aliflanke, el socia kaj politika vidpunktoj, en Roĵavo ni malfermis vojon por elekteleco de malsamaj vivmaniero kaj kunorganizado, kie la homoj faras sian la koncepto pri demokratio, rilate la vivon kaj iun ajn decidon. Kompreneble, oni ne povas nei, ke ankoraŭ estas problemoj.

En via kazo, sendube, la ĉefroleco de la virinoj estas identeca karakterizaĵo, eĉ pli modela komparante ĝin kun la tradicia pensmaniero de la regiono.

La demokratiaj rilatoj koncernas al ambaŭ seksoj. Komencante de tiu ĉi paradigmo do, ne estas mirindaĵo la partoprenado de la inoj en Roĵavo. La kurdaj virinoj ĉiam havis gravan rolon en la politika, socia kaj kultura sferoj. Povas esti, ke la revolucio en Roĵavo faris pli vidindaj la virinojn. Iel ajn, post jarcentoj de sklaveco, Roĵavo fariĝis la simbolo de la libereco de ni, virinoj. Same konfirmiĝas, ke la virinoj kapablas plenumi gravan rolon en iu ajn fako, ankaŭ tiam, kiam alfrontendas kruelan malamikon tian, kia la IŜ. Tiu ĉi plej perforte batalis kontraŭ la inoj. La junulinoj batalantaj en Kurdio ĉiutage konfirmas, ke ili ne volas submetiĝi antaŭ ĝia brutaleco. La inoj estas parto de la vivo kaj kulturo de ĉiu nacio.

Pri tio konscias ni, la inoj kiuj membras en la IPT, kaj ankaŭ tiuj, kiuj ankoraŭ ne konscias pri tio, per la kunvivado inter gemilicanoj ricevas informon pri siaj rajtoj kaj libereco. Dum la historio de la kurdoj la virinoj ankaŭ decidis, kaj neniam ni estis apartigitaj disde la viroj, kiel eble okazis je aliaj multaj luktoj. Laŭ mia opinio, dum la revolucio en Roĵavo unuafoje la inoj havis tiom da ĉefroleco. Por ni, la libereco de la inoj estas ligita al vivo demokrata, libera, ekologia kaj egaleca.

La internacia alvoko por la rekonstruado de Kobano apenaŭ alportis materian rezulton en la realo.

En la rezistado kontraŭ la Islama Ŝtato, Kobano estiĝis simbolo por la tuta mondo. En tiu senkompata lukto mortis centoj de niaj gejunuloj, kaj aliaj miloj estis vunditaj. Envere, ili ne povis agi pli heroe kaj sinofere. La tuta mondo estis atestanto pri tiu volontega forto, malgraŭ tio la urbon oni preskaŭ komplete detruis same kiel la ĉirkaŭajn vilaĝojn, kiuj donas vivon al la urbo. La ĝihadistoj delokigis preskaŭ 60.000 homojn kaj ties domojn forrabis. Respondante al cia demando, post la liberigo de Kobano oni ofertis al la urbo materian helpon vere magran.

Utiligante la rajton, kiun donas ĉiutage riski cian vivon kontraŭ la IŜ, kiun mesaĝon ci adresus al la mondo, por ke la politika solidareco alportu konkretajn farojn?

Ĉiuj loĝantoj de Roĵavo, ne nur tiuj de Kobano, alfrontas enormajn problemojn, politikajn kaj ekonomiajn, kaj ŝajnas, ke ili havas ĉiujn vojojn baritaj. Tio estas hontinda por la mondo. Ĉiuj

loĝantoj de Roĵavo - kurdoj, araboj, armenoj, turkmenoj kaj kaŭkazianoj - malriĉas kaj bezonas urĝan helpon kaj, mi ripetas, nenian helpon ili ricevis. Multaj vortoj, sed envere malabunda konkreta helpo.

Ni faros nian devon por defendi tiun ĉi teron, sed ni petas al la mondo, ke ĝi helpu al niaj homoj refari siajn vivojn. Al la infanoj, inoj kaj maljunuloj, kiuj perdis siajn familianojn defendante tiun ĉi komunumon. Ni daŭrigas la lukton, sed la homoj tie ĉi vivantaj bezonas vian helpon por ree komenci sian normalan vivon.

Kaj, samtempe, ni bezonas politikan helpon cele atingi statuson por Roĵavo. Fakte, kiu ajn homarana helpo por la popolo de Roĵavo kunportas agnoski nian ekziston, tiun de la kurdoj kaj tiun de la aliaj nacioj, kiuj kunvivas kun ni. De ni kurdoj oni forprenis ĉiujn niajn rajtojn, agnoski nian identecon do estus la plej grava helpo.

Notoj (Nomoj en la kurda lingvo krom la indikitaj):

- (1) Popolaj Protekt-Taĉmentoj (Yekîneyên Parastina Gel) - Inaj Protekt-Taĉmentoj (Yekîneyên Parastina Jinê).
- (2) Minbic. Manbij, en la araba.
- (3) al-Raqqah, en la araba.
- (4) al-Rabîaa, en la araba.
- (5) Ŝengalo estas tradicie la loĝregiono de la jazidoj en Suda Kurdio/Bashurê Kurdistanê, la kurda teritorio ene de la Iraka Ŝtato.
- (6) Girê Spî. Tell Abyad, en la araba.
- (7) Cizîr.
- (8) Siriaj Demokrataj Fortoj (SDF)/Hêzên Sûriya Demokratîk (HSD).
- (9) Jabhat al-Nusra, en la araba.
- (10) Dêrika Hemko.
- (11) Til Hemîs.
- (12) Til Birak.
- (13) Sheddadê.
- (14) Suluk, en la araba.
- (15) Bozanê. Ayn Issa, en la araba.

KLARIGOJ:

Intervjuo de Jose Miguel Arrugaeta kaj Orsola Casagrande originale aperinta en la eŭska ĵurnalo Berria la 26-an de Novembro 2016-a.

Tradukis: NXC. Decembro 2016-a.

Provlegis: DS.

